

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- התחדשות בהתבודדות
- יהודי מאומן
- רחמנות אמיתית
- חיים חדשים באור 'אומרה'
- יהלום בכתר המלך
- התורה הזמנית
- פתיחה לתורה רפ"ב
- תמיהות בתורה 'אומרה'
- ראיית הטוב
- אכילה בצל הקודש
- לזחות את רגע המולד'
- 'אומרה וירדות'
- המשך הלכות השכחות לטעפים

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אלול מגיע - תתחיל להתחדש בהתבודדות

ב"ה יום ד' עקב תר"א לס"ק:

מי יתן שמימלא ה' משאלותיך אשר שאלת במקבתך לחוק דעתך ולבך להתחיל מעתה מחדש, ובפרט שמי אלול ממשמשין ובאין. חזק בני וחזק, והלך בדרך אדונו מורנו ורבו הקודש זצ"ל, שהזהיר את כל אהד לקרש שיחתו בכל יום, פי גם עליך פן אדמו"ר ז"ל.

נא בני חביבי, חזק ואמץ לבך להתחיל מעתה לעסק בזה, ולקבע עתים ושעותים על כל דבר. דהינו ללמד פוסק בכל יום ב' או ג' דמין לקחות וללמוד המש' וביאיים פתובים בכל יום, ולומר תהלים ותפלות בכל יום, ולקרש שיחוקך לפני השם יתברך בלשון אשפנז בכל יום, וכל אשר עם לבבך תשיח.

ואם לא תוכל לדבר תקים דום לה' והתחולל לו, פי גם השתיקה במקום מיוחד, והרצון והתשוקה לצאת משטות הבלי העולם ולהתקרב את עצמו אל התורה והעבודה, גם זה יקר מאד מאד, ולה' ישועה, שאח"כ יפתח הש"ת את פיך ותוכל לדבר ביום זה או בימים שלאחריו בדיאי בעזרת השם יתברך.

...ומי אלול ממשמשין ובאין, ולבטח דנחמתא פבר הוהחילו, וצריכי להכי עצמך על ראש השנה הקודש והאיים ונורא מאד. היתקע שופר בעיר ועם לא יהודו, ותזכרו היטב מה שזכינו לשמע על קדשת אלול וראש השנה... דברי חברים ורבים ותלמידים. נתן מברסלב

יהודי מאומן

הכי קשה לנו לעלות ולרדת, הכי קל לנו להישאר באותה תנועה, אבל מיומנות נרכשת בעליה וירידה

אופק הוא חדל, קופא ומתייבש. יהודי חייב תמיד לדעת שיש לאן להתקדם, טרם הגעת, אל תנוח המשך לחתור.

היאוש גם הוא מופיע רק מפני שנדמה לנו שהגענו למקום הנמוך ביותר ואין עוד מה להפסיד. אילו היה

יש לנו חודש שלם כדי להתאמן על שתי התנועות הכי חשובות בחיים - לדעת איך להכיל עליות ואיך לספוג ירידות. בעצם לא מספיק לדעת, צריך להיות מיומן.

משברין וגליון

לפעמים אנחנו כל כך מרוכזים ביעדים הרחוקים והגדולים ושוכחים שאיננו נדרשים אלא לשוב אל המקום ממנו באנו. היעדים הכי נעלים אינם רחוקים, אנחנו התרחקנו מעצמנו אבל במקור אנחנו עדיין שם, במקומות אליהם אנו שואפים. הקדושה הנקיות והטוהר הם בסיס האם שלנו, התרחקנו והתשובה מזמינה אותנו לשוב ולהתקרב.

להתרחק זה קשה, צריך לחתור החוצה ולהידחק אל מחוץ למקום הטבעי, ההתקרבות אמורה להיות קלה וטבעית יותר. אבל אנחנו הרי בעולם מהופך ולכן הכל נראה הפוך ממה שהוא צריך להיראות. מדוע בכל זאת קשה לנו כל כך לחתור חזרה אל המקור, לשוב? אולי בגלל שאנחנו במים רבים ויש גלים...

התנועה של הנפש עשויה גלים-גלים, עליה וירידה ושוב עליה וירידה. זו תנועה יהודית והיא מזכירה ניגון, אבל את הניגון תשכיל לשמוע רק האוזן המיומנת, לאוזן בלתי מבינה עשויים הצלילים להישמע כמו סתם רעש.

העליות והירידות גורמים לבלבול וכשאנו מבולבלים אנחנו עושים טעויות ונסחפים. רבינו הקדוש כדרכו בהוראת רפואת הנפש מצביע על שורש הבעיה ואומר שאנחנו מתרחקים תמיד בגלל הקצוות, העלייה והירידה. העליות גורמות לנו להרגיש שהכל בסדר ואין יותר לאן להמשיך - מכאן קצרה הדרך לגאווה וזיחיות הדעת, הירידות מכניסות אותנו לחלישות הדעת ויאוש, כי נדמה לנו שירדנו וזהו.

לשני המקרים הללו יש בעיה משותפת - שכחנו שגם מעבר למקום שלנו יש עוד מה לחפש. תחושת סיפוק מוגזמת משכיחה מאיתנו את האופק, וכשאין לאדם

אדם יודע באמת שגם במקום הנמוך יש נוכחות אלוהית וגם במצבים שפופים הוא עדיין בעל נכסים רוחניים כבירים שאסור בשום אופן לאבד, לעולם לא היה מתייאש.

רחמים ואימונים

כולנו היינו מוכנים בעצם כבר מזמן לעשות תשובה, אבל הגלים דוחפים אותנו רחוק, העלייה והירידה - הקצוות. כדי לצלוח בשלום את הגלים והמרחקים צריך פשוט לאמץ את תנועת הגלים, להכיר שתי התנהגויות הפוכות - האחת מתאימה לזמני עליה והשנייה מדויקת עבור מצבי ירידה. כשאתה למעלה עליך לחשוב על המרחק העצום של מושג האינסוף, אסור לך להתנגש בתקרה, הבט קדימה ושים לב שעדיין לא התחלת. ואם אתה מרגיש למטה היך מוכרח לשים לב שהשם יתברך נמצא בדיוק כאן, איתך עימך ואצלך.

הנוסחא מצוינת אבל צריכים להתאמן עליה. לא כל כך פשוט להסתגל לשינויים, אנו אוהבים את מה שאנחנו מכירים, ומי שחווה זמני עליה יתקשה להשתלב בהילוכים של התחזקות שמתאימים לזמני ירידה. עלול לעבור זמן רב עד שיבחין שהגישה שלו כבר אינה מתאימה למצב אליו נקלע. כאן נדרשת מיומנות.

יש לנו חודש שלם כדי להתאמן על שתי התנועות הכי חשובות בחיים - לדעת איך להכיל עליות ואיך לספוג ירידות. בעצם לא מספיק לדעת, צריך להיות מיומן. להתאמן בפועל, להתנסות. ומי שמבין את משמעות האימון אינו נרתע מלעשות את אותו הדבר שוב ושוב, אדרבה - כאן בדיוק הוא קונה את מיומנותו, כאן הוא נעשה אומן בעבודת התשובה. (ע"פ ליקו"מ תורה ו)

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקו"מ מוהר"ן תניינא	ליקו"מ חלכות ח"ה	משנה ברוה"ב	דף הוימי קדושין	ימי מוהר"ת
שבת	כה	יט	יב	קכג	פח	רמט
א	כו	כ	יג	קכד	פט	רו
ב	כז	כא	יד	קכה	צ	רנא
ג	כח	כב	טו	קכז	צ	רנב
ד	כט	כג	טז	קכח	ג	רנג
ה	ל	כד	יז	קכט	ד	רנד
ו	א	כה	יח	קל	ה	רנה

התורה הזמנית: ליקו"מ מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

רחמן אמיתי

רבינו אומר בתורה 'כי מרחמים ינהגם': מי שהוא רחמן הוא יכול להיות מנהיג.

אנ"ש היו רגילים לומר: 'רבינו בוודאי היה רחמן, רבינו הרי היה יכול לרחם על החוטא ופושע הכי גדול, הכי גדול'.

הרחמנות האמיתי הוא כמו שרבינו היה, שכל ההשגות שלו תמיד כולם היו בכדי שיוכל להכיר יותר את הרחמנות של השי"ת. כמה שמשגיגים יותר את גדולת השי"ת, מכירים יותר את רחמנותו. כמבואר בזוה"ק 'לגדולתו אין חקר, כשם שאין חקר לגדולתו, כך אין חקר לרחמנותו'.

הצדיק האמיתי, הרחמן האמיתי, כל שנותיו תמיד מחפש רק להכיר יותר את רחמנות הבורא, וכל מה שהוא משיג ומכיר יותר את רחמנות הבורא, הוא יכול יותר לקרב יהודים להשי"ת.

הרחמנות של רבינו הוא ללא שיעור.

בהקדמה של הספה"ק 'נועם אלימלך מביא בנו רבי אלעזר שלאביו היה בכל יום מסירות נפש והתפלל על כלל ישראל, אבא שלי מסר את נפשו והתפלל עבור כלל ישראל.

הצדיק האמיתי יש לו מסירות נפש עבור כלל ישראל, לרבינו היתה מסירות נפש עבור כלל ישראל, ולכן הקריב את כל ההשגות שלו רק כדי שיוכל לקרב את הרחוקים להשי"ת.

בדרך הזו הלך גם תלמידו המובהק רבי נתן, הוא חיבר ספר, והספר מלא ברחמנות, רק עם התחזקות ורחמנות לקרב כל אחד להשי"ת, הוא חיבר את התפילות שלו והם ג"כ מלאים עם רחמנות. אע"פ שהיה למדן מופלג וגאון עצום, ידע מרבינו שהעיקר הוא רק לרחם ולקרב.

רבי נתן היה בגליציא בעיר בראד, לעת זקנותו, ושם כבר היו התפילות שלו, היה שם יהודי שהיה רגיל לומר את התפילות, הוא נפל לרגליו של רבי נתן ונשקו ברגליו ואמר 'האתה הוא היהודי שעשה את התפילות האלו...' אנחנו לא יודעים איזו מין רחמנות מונחת בתפילות הללו. רבי נתן אמר שיש כבר הרבה יהודים שיושבים בגן עדן ע"י התפילות שלו.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר לשון הרע דרך רמאות דהיינו שמספר לשון הרע כמשיח לפני תומו, וכשמוחים בו אומר איני יודע שאלו מעשיו של פלוני, או איני יודע שזה לשון הרע, כלומר שלא ידע שיבינו מדבריו ענין גנאי על חבירו.

לדוגמא מעשה בחבורה של מוכרי פשתן שנקראו לעבודת המלך, אחד מהם השתמט, והיה שמו 'בר חובץ'. שאל אחד מהחבורה מה נאכל היום? והשיבו השני 'חובצין' (-מין עדשים), ועי"ז נזכר הממונה עליהם שהשתמט בר חובץ וקראוהו גם כן לעבודת המלך. (ירושלמי פאה דף ד):

אסור לספר לשון הרע בעילום שם, אם מובן מתוך הפרטים של הסיפור על מי מדובר, וכן אם השומעים יחקרו בקלות על מי מדובר, ואם לא, אין בזה איסור לשה"ר. אבל המדבר עובר על 'בצדק תשפוט עמיתך', שצריך לדון את האדם לכף זכות.

(קיצור הל לשון הרע פ"ג סעיף ה-ו)

כי עכל ידי שאננו רואים שגם הוא (-הרשע) מתעורר ומתגבר ממקום שהוא שם לעשות איזה דבר טוב, שגם בעת ההעדר התגברותו, אינו חייב כל כך:

ביאור הליקוטים על תורה רפ"ב ע"ש:

נקודות טובות

בכוח הגדול למעלה. אין אנו מתעלמים מהעבירות ח"ו, אלא מעוררים אנו את הזכרון והמחשבה בחבלים והחוטאים הקושרים אותנו עם ה', על אף החושך והרע האופף אותנו, ובזה מתחדש הקשר עם ה'.

למצוא איך ה' שוכן אצל אחרים: נקודות טובות פירושו לחפש את אור ה' השוכן עליו על ידי הטוב שבו, אם כן צריך לחפש זאת גם בכל עם ישראל, לראות איך אור ה' שורה עליהם על ידי המעשים טובים שיש לכל אחד מישראל, כי איך אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו.

להסתכל על אחרים טוב - עצה לשפלות: כאשר נכנס לבית הכנסת, ישב ויסתכל על בני אדם, ויתחיל להשרות השכינה עליהם, על ידי שיחשוב על כל אחד ואחד בפרטיות איזה דבר טוב שיש עליו, ולהתבונן איך ה' שורה עליו. ובתוך כך יוכל לכלול את עצמו בתוכם, שהרי גם אני יש לי איזה מצווה שעל ידו שוכן עלי אור ה'. והוא עצה נפלאה להתחזק עם שפלות אמיתית.

קודם להסתכל טוב אצל אחרים ואחר כך בעצמו: כשאדם שקוע בתוך הרגשת הריחוק והעצבות שלו, קשה מאוד לשמח את עצמו בטוב שיש בו, אך אם יצא מעצמו קצת, ויתחיל לחשוב על השראת השכינה באחרים, ממילא יוכל להכניס את עצמו בכללם, [ואולי לכן פותח רביז"ל במאמר, קודם מלימוד זכות על אחרים, לפני לימוד זכות על עצמו].

בנין המשכן: כל עבירה של אדם מסלק את השכינה, ולכן צריך שהאדם דווקא יבנה את המשכן שוב, על ידי שיתחזק בעצמו במחשבתו לראות שהוא קשור ומהודק בהשי"ת על ידי המצווה שעשה.

כח המחשבה בטוב: אף שהשי"ת יודע לבדו את הטוב של האדם, בכל זאת צריך שהאדם יתעורר לחשוב מהשראת השכינה שיש במצוות ולהתחזק מזה, וכך באמת מתעורר הרחמים של השי"ת להסתכל על הטוב ולמחול העוונות, זהו כוחה של מחשבה של יהודי שחושב מהשראת שכינה, לא רק רעיון מחזק ומעודד.

נקודות טובות בהתבודדות: כך הוא הדרך גם להתבודד ולהשיח ליבו להשי"ת. למצוא מתחילה את הנקודות המקשרים אותו עם הבורא ית', ומתוך כך להתחיל לשפוך שיח לפניו על שלא זוכה יותר. (ליקו"מ סי' נ"ד)

נקודות טובות - התעוררות השינה: כאשר יתחזק בטוב שיש בו מצד האלקות שיש בו, ויתעורר לידע מהקשר הקיים כבר עם השי"ת, הרי שאין כבר חשש שמו יירדם על משמרתו כמו אלו החוששים שאם יתחזק מדי בנקודות טובות הוא כבר לא ירצה כלום בעבודת ה'.

נקודות טובות - שפלות אמיתי: השפלות הגדולה ביותר, הוא להתחזק בנקודות טובות. היינו להתחבר ליהדות ה"פשוטה" שיש לכולם, כמו: כשרות, שבת, תפילה ציציית תפילין וכו', ולהאמין

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

מיש"א, המובא בעלים לתרופה (מכתב מיום ה' ראה תר"ד), הוסיף ואמר רבינו גם ענין זה: "אפילו דאס וואס א קניד גייט אין חייך, און לייגט אויף די האנט אויף די קלאמקע, און די קלאמקע איז אייז האט דאך דער קניד צער ב'שעת דעם צעפענען די טיר, אפילו דאס וועט מען אויף שענקען" - גם על זה תדבר, ש'ש'תהיה ילד קטן, ו'ש'תהיה בבקר לחיידר ללמוד תורה בימות החנוכה הקשה והעז, ו'נע' באצבעותיו על ידית הדלת כדי לפתחו, ו'מחמת הקור הגדול, קנה וקפואה היתה, ו'נצ'רה ידו מחמת הקור והתסער בזה, גם זה יחשבב ליגיעה ש'קבל עליה מתנת ש'רו. ועל פ' יחיה את עצמו גם ב'קנה טובה זו".

רבינו הקדוש אמר: "אז מען פאלט אין באטעט טאר מען דארט נישט בלייבן, נאר א פוס אריין א פוס ארויס, א פוס אריין א פוס ארויס, און דער לעצטער פוס וועט שוין זיין אין דרויסן" - "פ'ש'אדם נופל לטובע לתוך ר'ש' ו'ט'ט אסור לו להתמקמה ולשהות שם, רק רגל בפנים רגל בחוץ, רגל בפנים רגל בחוץ, והרגל האחרון כבר תהיה בחוץ".

מוהר"ג לא היה הולך בדרך כלל להשתתף בסתם בשמחות נשואין אפילו של אנשי שלומנו, אמנם פ'שהיה נצרך לו לשמחה היה הולך לשמחת חתנה כדי לשפוח את עצמו, ואף ש'אביו היה מקפיד על דבר זה בטענה ש'אין דבר זה לפי פ'בודו:

ב'נעמי'וב היתה פעם חתנה של אחד מקרובי משפחת מוהר"ג הרחוקים, והלה מוהר"ג לשמחת חתנה זו רק ב'די שיתעורר על ידי זה לשמחה, פי בלא סבה זו לא היה הולך, פי לא היה קרובים כל כך עד ש'לך לחתנתם, והלה רק בסבת רצון לשמחה ש'היה לו על ידי זה:

מספרים בשם מוהר"ג, ש'ש'דבר פעם מגדל מעלת השמחה ו'חייבה, ש'אל אותו אחד: "ומה אעשה שאין לי משה לשמח, לרב צרותי ו'גוני?". אמר לו מוהר"ג: "אם פו, תלה ותשאל לעצמך עתה שמחה, מה'שענות ש'עוד יושבי אותך תקדוש ברוך הוא, ותצטרך אז לשמח על הטובה. שמח כבר עתה בזה" - ב'ארג דף אויס א ש'מחה": פי ד'בריו בענין השמחה ב'נקודות טובות הנמצא בכל אחד

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה רפ"ב מאמר א'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

דע פי צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע, ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה, וזה פחינת (ההלים ל"ז): "עוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אף על פי כן צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב שישם אינו רשע וזהו ועוד מעט ואין רשע, שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו גידול, שישם אינו רשע, כי אף על פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב גדול, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מקימו, ועל ידי זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב שישם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על ידי זה אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישב בהשוכה על ידי זה, וזהו ועוד מעט ואין רשע, על ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, שישם אינו רשע, על ידי זה והתבוננת על מקומו ואיננו, הינו כשהתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, כי על ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקדה טובה, ודניו אותו לכף זכות, על ידי זה מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות, וזהו והתבוננת על מקומו ואיננו כנ"ל, והבין:

מעלת המאמר

הנה המאמר הקדוש הזה הוא יסוד גדול בכל עבודת ה', וכמו שמביא מוהרנ"ת בסוף המאמר כמה הזהיר רבינו ז"ל לילך עם התורה הזאת, וע"י התורה הזאת יכולים להחזיר את כל העולם בתשובה אמיתית כידוע ממוהרנ"ת, אלא שיש הסתרה גדולה על התורה הנוראה הזו, עד שקשה לתפוס ולהאמין שיש כאן דרך אמיתית ונוראה שפועלת ומשנה דברים בעולם, ולכן עלינו לנסות להתחדש ולילך עם המאמר הזה באמת מתוך אמונה אמיתית בכח המחשבה.

האם מותר לדון רשע לכף זכות

והנה רבינו מתחיל את המאמר שצריך לדון כל אחד לכף זכות, ואפילו רשע גמור צריך לחפש בו איזה מעט טוב ולדונו לכף זכות, ולכאורה קשה שמבואר בספר המידות [ערך הרחקת רשעים אות ו] 'מי שמלמד זכות על רשע, גם הוא נקרא רשע, ומקור הדברים בגמ' במס' סנהדרין [דף כו ע"א] שהיה דרכם כשהיה צריך לדון אם השנה צריכה להיות מעוברת, היו מתאספים באיזה עליה, ונסעו כמה אמוראים לקיבוץ הזה לדון האם לעבר השנה או לא, ובדרך היה אתם ר' שמעון בן יהוצדק, וכשראו אדם שעובד בשדהו בשביעית, ואמר ריש לקיש שצריך למחות בו, אמר ר' שמעון בן יהוצדק איזה לימוד זכות שאולי לשלם מיסים מותר, וכך בכמה דברים שראו שנהגו שלא כדין אמר לימודי זכות, וכשהגיעו אמר ריש לקיש לרבי יוחנן איך מצרף אותם למניין לדון על עיבור השנה הרי הם רשעים, והיינו כי מי שדן את הרשע לכף זכות גם הוא רשע, ורואים כמה חמור לדון רשע לכף זכות וא"כ מהו מה שרבינו אומר כאן שצריך לדון לכף זכות גם את הרשע גמור.

אמנם הביאור בזה פשוט שבוודאי כשרואים רשע עושה עבירה, אסור להצדיק אותו, וצריך לדעת שזה עבירה וזוהו חמור מאוד, ובשום אופן לא לתת לזה שום מקום ושום זכות על עצם המעשה, ומי שהוא רשע צריך להתרחק ממנו מאוד וכמו שכתוב תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי, [ואמנם כמובן שיש בזה פרטי הלכה כי יש רשעים שאסור לשנאתם מחמת שהם שוגגים ותינוקות שנשבו, אבל בכל אופן צריך להתרחק מהם מאוד שלא יבאו ללמוד מהם מעשיהם].

יהלום בכתר המלך

כך נדד מבית כנסת למשנהו, עד שנכנס ובא לבית הכנסת של חסידי ברסלב. כאן, בהתאם להוראתו של מורנו רבי נתן, לא נמנע מאיש דריסת רגל. הגיעה שעת חזרת הש"ץ בתפילת מוסף, החסידים מרימים את ידיהם בהתלהבות בצעקת "כתר יתנו לך", והדייטשל - גם הוא מרים את ידיו, ולמרבה הבושה ניכרים בהן עד למרחוק כתמי הדיו הטריים, "מזכרת עוון" רחמנא ליצלן.

כמה מהחסידים מרגישים כי אינם יכולים להחשות מול חילול השם. אילו היה האיש מחלל שבת בינו לבין עצמו, מילא, אך להתפאר ולהתגאות באיסור דאורייתא קבל עם ועדה! הם רצו לגשת אליו ולהרחיקו מבית הכנסת, אך מוהרנ"ת עצר בעדם: "אל תפגעו בו. הרי לא בחינם הוא נכנס דווקא לפה. ככל הנראה משהו פנימי מושך אותו אלינו. הניחוהו לנפשו".

כיון שראה הדייטשל כי כאן איש אינו מתאנה לו, הוסיף לבקר במקום. אט אט החל להתקרב לחסידים, קדושת המקום השפיעה עליו, מיום ליום סיגל לעמו הליכות של ירא שמים, עד שברבות הימים הזמן שב בתשובה שלמה ונהפך ליהודי המקפיד על קלה כבחמורה. מוהרנ"ת, שראה את המהפך שחל בו, התבטא פעם: "בעולם הבא אתפאר בו לפני כסא הכבוד!"

כארבעים שנה עברו מאז. הדייטשל כבר ישיש מופלג, יושב הוא במקומו הקבוע בבית המדרש הברסלבי. כמה מפרחי החסידים משוחחים ביניהם, ואחד מהם מתאונן על מצב פרנסתו הדחוק ומפטיר כי חפץ הוא לנסוע לאומן ולהתפלל בציון רבינו על פרנסה. הדייטשל המאזין לשיחתם של הצעירים, אינו יכול להתאפק ומתערב: "פרנסה?! לנסוע לאומן בשביל פרנסה?! ארבעים שנה נוסע אני לרבי לראש השנה, ומעולם לא ביקשתי על פרנסה!..." זקני החסידים, שזכרו את הדייטשל בימיו הראשונים, לא יכלו שלא להתפעל מדבריו. הם נוכחו לראות בעיניו הצופיות של מוהרנ"ת, שהעמיק להביט מעבר לקליפות שכיסו את נשמתו של אותו יהודי תועה, בידיעה כי אינו אלא יהלום שנפל לרפש, וכל שצריך הוא להאמין בנקודתו הטובה, לנקותו ולרצו ולצרף גם אותו לכתרו של מלך.

צפרא דשבתא בעיר ברסלב. מבתי הכנסת השונים בוקעים קולות של תפילה; כאן אוחזים בקריאת התורה וכאן החזן עדיין מסלסל בקולו בשירת "א-ל אדון". פה ושם נראים זאטוטים בבגדי שבת משחקים ברחובות העיר. בבתי מתחילות עקרות הבית בהכנת השולחן לסעודה, מעיפות מבט חטוף אל קדירת החמין האם מבעבעת היא כדבעי, וכאשר מוודאות הן כי הכל כשורה - מוציאות מהארון את הצאנה וראינה'

לא לרחק אלא לקרב ציון מוהרנ"ת זיע"א

ושוקעות בסיפורי פרשת השבוע. וכרוחק מזרח ממערב - בפניה אחרת של העיר שוררת אווירה שונה לחלוטין. בבניין העירייה אין שום זכר לשבת קודש; הפקידים יושבים רכונים על גבי שולחנות כתיבה, ממלאים מסמכים שונים ומתייקים אותם. למרבה הצער, בין הפקידים ישנו גם יהודי מבטן ומלידה - הדייטשל 'הגרמני' הוא מכונה, בשל לבושו המודרני לפי צו האופנה הברלינאית. הלה יושב עתה כאילו אין שבת בעולם. כמנהגו במשך כל ימות השבוע, גם היום טובל הוא את הקולמוס בדיו ומשרבט שורות לועזיות על גבי מסמכים רשמיים.

בלא שים-לב נוטפות כמה טיפות דיו על אצבעותיו ומשאירות עליהן כתמים מכוערים. משכילה מלאכתו יצא הדייטשל החוצה והחל עושה דרכו לעבר הרובע היהודי. ישראל אף על פי שחטא, ישראל הוא. הנקודה היהודית שבו מושכת אותו אל בית הכנסת הראשון שנקרה בדרכו. חפץ הוא לטעום מחווית התפילה.

אלא שאחד המתפללים מבחין בו ומיד מרעים עליו בקולו: "מחלל שבת - החוצה! שייגעץ ארויס!". הדייטשל מנסה את מזלו בבית כנסת נוסף, אך כאן כבר הקדים אותו הגבאי, שהסביר לו בצורה שאיננה משתמעת לשתי פנים, כי אל לו לנסות ולהציג את כף רגלו בתוך היכל.

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל לחידודא במי גער רבינו ז"ל בערב ראש השנה האחרון בחייו? תשובה לחידה הקודמת: איזה דרך בעבודת ה' מכנה ר' נתן: 'הדרך התם והישר? הדרך של להחיות את עצמו עם נקודות טובות, המבואר בתורה' אומרה לאלוקי בעודי, רפ"ב. הזוכה: אריה לייב אנשין, ירושלים זכה בשובר זכיני ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן וחי מוהר"ן תורה

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום.
איזו נחת יש לקב"ה מההליכה של אלפי אנשי הצדיק בתורה אזמרה שמוהר"ן לא גומר לדבר ממנה, ואומר שזו תורה שצריך ללכת עימה תמיד.
ועשיו זה ההזדמנות להיכנס בעומק העצות הקדושות ע"י נקודת החבר כשכל אנ"ש מתקבצים להתאחד סביב עניין הנקודה הקדושה וודאי שנעשה מזה ניגונים נפלאים כדברי רבינו שע"י התקבצות הנקודות נעשה ניגונים.
רציתי לשתף את הציבור במשל יפה על עניין האזמרה. היה פעם אדם שבא לביתו לאחר שעזב לסיור קצר, ולתדהמתו קידם את פניו הרס וחורבן, הוא רואה שכל הארונות הפוכים, הבגדים וכל החפצים על הריצפה, אין דבר אחד על המקום.
גנב נכנס הביתה ורוקן את כל המדפים אולי ימצא דבר ערך.

משקלט זאת האדם, נזעק בקול נורא, ישב על הריצפה ליד ערמות הבגדים וביכה בקול מר על הבלגן שחולל הגנב השפל, וצעק היאך יתכן שזה קרה לי, אוי אוי וכו'.
תוך כדי בכיו בא אליו שכנו הטוב ואמר לו נדמה לי שהגנב עוד לא יצא מביתך שכחת שיש לך חדר כספות וכרגע הגנב שם, וכשאתה מבכה את הבלגן וקיפול הבגדים בינתיים הגנב לוקח את מטילי הזהב.
וזה מה שקורה לכל אחד בעבודת השי"ת, היצר הפיל את האדם בדבר קטן, אך באמת עיקר הקופה שלו לא שם אלא אח"כ כשהוא חושב על זה בתפילה ומרגיש דפוק ולא יכול להתקדם בעבודת ה'.
ולא תופס האדם שלזה חיכה היצר, שתבכה ותרגיש רחוק ולא תזכור את הזהב שיש בך, וממילא הוא יגנוב לך את כל היום ששם עיקר העסקים דקדושה והרווחים היקרים.

רבינו צועק לך תקפוז הרגע על הרגליים, כל רגע הוא קריטי ושווה הון עתק תדע שתמיד הרגע הנוכחי הוא הזמן הכי יקר שלך בחיים, אל תתן לרגע שקדם לו לגנוב אותו.
לכן אתה חייב לראות איך להציל את הרגע ולגרש את הגנב מהחדר עם הזהב, ואת זה עושים ע"י העצה של תורה רפ"ב אזמרה.
פשוט תתבונן כמה זהב יש בך עדיין ותבין שיש שיש לך הרבה, זה מתחיל בלחפש את הנקודה הטובה ולהבין שהיא שווה הון עתק ומשם להתחיל להבין שיש לך עוד ועוד נקודות ולא שוה לך להפסיד אותם, ואז אתה עומד על המשמר.
ואז אתה מתחיל לכבוש עוד ועוד ואתה מגדיל את האוצרות לבלי שיעור וערך.
"רווח העולם הזה אי אפשר לשער"
זאב ברנמן, בני ברק

אבל אחרי שידוע שדבר פלוני הוא רע, ושאדם פלוני צריך להתרחק ממנו, יש כאן עניין נוסף, והוא לדון את "האדם", ולהעמידו במקום של זכות, ע"י שמתבונן ומוצא בו איזה נקודה טובה שעשה, ומתבונן באמת האמיתית שהנקודה טובה היא מהותו האמיתית, ועי"ז יש עליו השראת השכינה, וכך מסתכל על עוד אדם ועוד אדם, ועי"ז בונה ממש משכן לשכינה, כי המחשבה הזו פועלת פעולה ממש להוציא את האדם מ"מקום" הסטרא אחרא, אל "מקום" הקדושה, ועי"ז יש עליו השראת השכינה, וכך צריך האדם תמיד בכל פעם שרואה אדם מישראל, אחרי שרואה אם יש דברים שצריך להיזהר ממנו, אחר כך צריך לחפש ולמצוא בו נקודות טובות, ולהסתכל ולהתבונן בנקודות אלו לידע ולהאמין שזה מהותו ועי"ז יש עליו השראת השכינה, וכך עושה האדם משכן לשכינה, כי ע"י מחשבה כזו האדם מברר את הנפשות ועושה בזה מקום להשראת השכינה, [ובאמת עיקר מי שעושה את המשכן הזה הוא הצדיק המופלג כמבואר בסוף המאמר, אבל מוכרח לזה אתערותא דלתתא ולכן כל אחד שעוסק בזה פועל בזה תיקונים נפלאים ונוראים].

למה הקדים לדון אחרים ללדון את עצמו

והנה לכאורה הוא פלא מה שרבינו התחיל מלדון אחרים לכך זכות, ואחר כך עובר לעניין של לדון את עצמו לכך זכות, ולכאור בפשטות נראה שעיקר המאמר עוסק באדם עצמו, וכפי שרואים שכל המשך אריכות המאמר עוסק באדם עצמו, שכדי לבוא לשמחה צריך לדון את עצמו לכך זכות, ועי"ז יכול לזמר ולהתפלל לה, ועל זה מביא את הפסוק אזמרה לאלקי בעודי, שכל זה הולך על האדם עצמו, ואם כן מפני מה התחלת המאמר התחיל דווקא בלדון את השני לכך לזכות ושפילו אם הוא רשע גמור צריך למצוא בו איזה נקודה של זכות, [ובפרט שידוע שבפתיחת המאמר כלול כל המאמר, וכאן לכאורה נראה שזהו נקודה קצת צדדית כלפי כל המשך המאמר].

אלא שבאמת אף שבאמת עיקר עסק האדם הוא עם עצמו, לדון את עצמו לכך זכות כדי לבוא עי"ז לשמחה, שרק עי"ז אפשר להתפלל ולעבוד את ה', אבל עיקר הדרך לבוא לזה, לזכות לדון את עצמו לכך זכות, הוא דייקא ע"י שדן את אחרים לכך זכות, שע"ז האדם מתרגל להחשיב את כח המחשבה שבו, על ידי שידוע ומאמין שבכל פעם שמסתכל על הנקודות טובות ודן לכך זכות, הוא מעלהו לכך זכות באמת, וממשיך עליו השראת השכינה, עי"ז יוכל האדם אחר כך לעשות זאת גם כלפי עצמו, אבל קודם לזה מאוד קשה להאדם להאמין שהמחשבה שלו באמת פועלת, וממילא קשה לו להסתכל על עצמו בכך זכות, כי נדמה לו שזה רק איזה דמיון, וקשה לו לתפוס שמדובר בעניין אמיתי שממש פועל ומשנה את האדם, כי מחמת שהעצבות באה מהקליפות והסטרא אחרא, על כן הם עצמם נותנים את ההרגשה הזו לאדם שיהיה לו מאוד קשה להאמין בפעולת המחשבה הקטנה הזו, ולכן יותר קל לאדם להתחיל מלדון אחרים לכך זכות, שאז אינו תחת הקליפות והסטרא אחרא שמקשים עליו ביותר עניין זה, ואחרי שמתרגל לזה, נכנס בו כח של אמונה בכח המחשבה, ואז מתחיל להבין שזה דרך אמיתית ממש שע"ז יכול לצאת מהעצבות ולהיות בשמחה, ולהוציא את נפשו מתוך הקליפות.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים לקבלת השיעורים המוקלטים על תורה רפ"ב יש לפנות: yotamatar@outlook.co.il

תורה רפ"ב [א]

טעם גן עדן

אזמרה לאלקי בעודי

[א] בסייעתא דשמיא בימים אלו מתחדשים אלפי חסידים ברוסל בלימוד תורה חדשה של רביז"ל, שם התורה אולי מוכר - תורה רי"ש פ"י ב"ת - תורה 'אזמרה', ולכן ייתכן מאוד שאדם יאמר לעצמו שהוא כבר מכיר את התורה הזו ומה יש ללכת עמה במשך תקופה, אבל עדיין יש לכל אחד לשאול את עצמו, האם באמת הוא מכיר את התורה?
[ב] ידוע המעשה שר' נתן ישב פעם לומר תורה אזמרה, ור' נחמן טולטשינר ישב ונענע בראשו כאלו הוא כבר מכיר את התורה, אמר לו ר' נתן, אילו היית מכיר את התורה ומקיים אותה, היית מחזיר כבר את כל העולם בתשובה.
אם באמת אנו מכירים את העצה הזו, למה אם כן כל כך קשה לנו לקיים זאת? הרי עצה זו אמורה לעשות אותנו שמחים ומאושרים, ואם אנו עדיין לא כל כך שמחים ואולי אפילו עצובים מידי פעם, אולי זה מחמת שלא הבנו את העצה.
עוד יש לשאול את עצמנו, רביז"ל הרי אומר בתורה זו שעל ידי ההליכה עם העצה הזו יהיה אפשר לחזור בתשובה [אני מדבר על דוגא של לחזור בתשובה את כל העולם, אלא לחזור בתשובה את המח הקטן שלנו שמטיל חושב על כל העולם] למה אם כן כל כך קשה לנו לחזור בתשובה.

[ג] ייתכן מאוד שהסיבה שכל כך קשה לקיים את העצה, בגלל שיש לנו כמה קושיות שמונעות אותנו לקיים את העצה.
ולכן נציג כמה שאלות שאולי מפריעות לנו לקיים את העצה הזו:
א. מהו העניין למצוא טוב בעצמו, וכי מה עם מידת הגאווה? ב. למה יש לחפש דווקא טוב, ולא די בזה שישמח את עצמו שה' נמצא עמו מחמת קדושת נשמתו שבא מזרע ישראל. ג. למה באמת לא כדאי שידע שהוא רע, וישפיל עצמו אולי כך יחזור בתשובה? ד. איך יכול לשמח עצמו בטוב שלו כאשר יודע בפועל שיש הרבה יותר עבירות כנגדו. ה. איך יכול לשמח עצמו בנקודה טובה אחר נפילה, כאשר יודע שיש עוון בידו, ולמעלה יענש על כך. ו. האם עצה זו דומה לעצה המקובלת בעולם לומר לא להסתכל על החצי הריק רק על החצי המלא? ז. מה לעשות כאשר אין הנקודה טובה מצליחה לשמח את האדם? ח. וכי אין זה סכנה לחשוב שהוא טוב, שמא מתוך כך יתרחל בהמשך העבודה כי יחשוב שהוא צדיק? ט. למה רק כשאדם מתחזק לחשוב מהטוב אזי הוא יכול לחזור בתשובה, ולבנות משכן, והרי השי"ת יודע מהטוב של האדם, גם ללא שאנו נתחזק מזה מלמטה? המשיך בשבוע הבא בע"ה

נקודת הטוב

זהו שמעורר רבינו לדון את חברו לכף זכות, כי כשדן אותו לכף זכות הוא מגלה בו את נקודת הטוב שבה הוא מחובר ומאוחד להש"ת אשר כולו טוב, וממילא שורה עליו השכינה, ויכול לבוא לכל הטוב ולשמוח באמת בהש"ת. ודווקא על ידי זה יכול לדון את עצמו לכף זכות (כמו שמתבאר מקשרי המאמר). כי כשדן את חברו לכף חובה, ואינו מתאמץ לגלות את נקודת הטוב שבכל אדם, שהיא הנקודה שבה הוא מחובר להש"ת אינו יכול לגלותה גם בעצמו, אבל כשמתכחל על כל אחד מישראל בהסתכלות נכונה איך הוא משרה את הש"ת בעולם, באיזה נקודה שהוא בונה משכן לשכינה, רואה את הציצית שלו, את מעט התורה והתפילה שבהם המשיך את הש"ת לעולם אז יכול לדון גם את עצמו לכף זכות ולראות גם בעצמו את הטוב, איך הוא חלק מהשראת השכינה, איך גם בו יש נקודה של טוב שבה הוא משרה את השכינה בעולם.

אכן כדי לעשות תיקון זה צריך תחילה לדון את העומד לפניו שיהיה ברור לו הרע לעצמו והטוב לעצמו, כי כלפי הרע צריך להתרחק שלא ילמד ממעשיו ולא יתקדר ממנו, אבל אז יברר את נקודת הטוב שהיא טוב גמור, כגון שנכנס לבית הכנסת ויש שם אנשים המזלזלים בתפילה, אבל יש בהם נקודה של טוב שהם עוסקים בתורה, תחילה יזהר לדון אותם ולברר את מעשיהם שלא ידבק בקבירות זו, לזלזל בעבודה שבלב זו תפילה, אבל אחר כך יתבונן איך הם דבוקים בתורה הק' ועוסקים בה בכל כוחם שהוא נקודה עצומה של טוב, ובזה הם עושים משכן לשכינה הק'. ומה שחז"ל דיברו 'הוי דן את כל האדם לכף זכות ועל זה הזהירו שלא לדון את הרשע לכף זכות' הוא מדבר על מצב שצריך לדון מעשה פרטי אם הוא טוב או רע (רש"י), וכמובא שם בגמ' שזרע בשביעית ודן אותו לכף זכות שהוא אריס של נכרי, וכן כשזמר ענפים אמר שהוא צריך אותם לעקל בית הבד, ועל זה נקראו בלשון גנאי, אבל כאן אינו מדבר מלדון את המעשה עצמו לצד זכות, אלא מצד הנקודה טובה שיש בו אותה צריך האדם לגלות בכל אדם.

במאמר 'אזמרה לאלקי בעודי' פותח רבינו שצריך לדון כל אדם לכף זכות ואף אם הוא רשע גמור, בפשטות צריך להבין מה בא לגלות במאמר זה הלא הוא מפורש בדברי חז"ל בכמה מקומות (אבות פ"א מ"ו ועוד) 'הוי דן את כל האדם לכף זכות', ועוד יש להבין למה צריך לחפש אחר כך זכות ולדון אותו שנתכונן לטובה וכדו', מוטב לו להתעלם לגמרי, וכל שכן ב'רשע גמור' - למה צריך להתאמץ כל כך לחפש ברשע כזה, ועוד הקשה בביאור הליקוטים הלא אמרו חז"ל (סנהדרין כ) שאסור לדון את הרשע לכף זכות, ועוד מתבאר בהמשך המאמר ולעיל ס"ד, שעיקר עבודה זו היא כדי לזכות לשמחה, שזה דבר שאינו שייך אלא כשדן את עצמו לכף זכות ולא בחבורו, ולמה פותח את המאמר בלדון את חברו שאינו מביא דווקא לשמחה. אכן מקשרי המאמר מתבאר שבה לגלות כאן ענין נורא מאד ולמצוא דרך איך ירפא האדם את תחלואי נפשו להעמיד אותה בדרכי עבודת ה' וגם יבנה משכן להש"ת, כי הנה עיקר ישועת האדם היא השראת השכינה, כשהשכינה שורה במקום נמשכות בו כל הברכות שבעולם (מכובא בברכות ו. ועוד), נפשו נמשכת אחר עבודת ה' לחזור בנועם ה' ולבקר בהיכלו, ואף הש"ת מתענג לעומתו להשרות את עליו את שכינתו.

והשראת השכינה לא רחוקה היא כלל, אלא בכל מקום שמתאספים נשמות ישראל לעסוק בתורה ותפילה הם ממשכים את שכינתו ית' ומעמידים משכן לשכינה. אבל כדי להשרות את השכינה צריך לגלות את הטוב שבישראל, כי כשהאדם מעורב בחטאים ועוונות אין השכינה יכולה לשרות עליו, כי הוא אינו כלי ראוי להשראת השכינה, וכל שכן כשמוצא בכל אחד מישראל חסרונות וקלקולים, שאינו מניח מקום להשרות שם את השכינה הק' הנאספת בעדת א-ל.

עומק הפרשה

לאכול רק בבית המקדש

מצב של בלבול ורידה אין אכילתו שלמה. וכמו שאמרו חז"ל (חגיגה ג) שעל כן נקראו דברי התורה "כדרבנות וכמְּשִׁקוֹת נטועים בעלי אסופות", 'נמשלו דברי תורה לדרבן, לומר לך מה דרבן זה מכין את הפרה לתלמיה להוציא חיים לעולם, אף דברי תורה מכוונים את לומדיהם מדרכי מיתה לדרכי חיים, אי מה דרבן זה מטלטל אף דברי תורה מטלטלין, תלמוד לומר מְּשִׁקוֹת' [-כמסמך זה שהוא קבוע ועומד]. אך אכילת הבשר דורשת יותר מזה, וכמובא בכתבי האריז"ל (שער המצוות עקב) שהבשר צריך שמירה גדולה יותר, כי הוא מורכב מבהמיות ממש, אותה צריך האדם להעלות לקדושה ואם לא יאכלנו בקדושה יכול להמשך אחר נפש הבהמית שבבהמה זו [שעל כן קודם שבא נח לא הותר להם הבשר, וכן לדורות עם הארץ אסור בבשר (פסחים מט:)].

על כן בדור המדבר לא הותרו ישראל באכילת בשר בהמה אלא כשהתברר כראוי על ידי הקרבנות לקרבן ה' ובה הפך כל הבשר לקדושה גמורה, אבל בשר רגיל יכול היה להביא את האדם לידי ירידה, כי על אף שעל כל אחד היה לקבוע מקום בקדושה כאמור, אך מקום זה לא היה בו די כח לשמור על האדם בכל מצב עד כדי אכילת בשר בהמה, עד שבאו לארץ ישראל ובנו את בית המקדש בשילה ובירושלים, שומעלת מקום זה על המשכן הוא בהיותו מקום קביעות, בו טעו הש"ת את מקומו בקביעות, כלשון הכתוב בפרשתנו 'אל המנוחה ואל הנחלה', ובפרט בירושלים אשר מקום קדושתו קיים לעולם, גם אם יחרב ויעבור עליו מה, תמיד יהיה בו את כח קביעות המקום ואף ממשך לכל ישראל בכל מקום אשר הם שם את מקום הקביעות על ידו ויכולו תמיד לשוב אל התורה והקדושה.

נִי רְחִיב ה' אֱלֹהֶיךָ אֵת גְּבֻלְךָ כְּאִשֶׁר דָּבַר לְךָ וְאִמְרַתְּ אֲכַלְהָ בְשׂוֹר וְכו' וְאִכְלַתְּ בְשַׁעֲרֶיךָ בְּכֹל אֹתוֹ נַפְשֶׁךָ.

כלומר, כל זמן שהיו ישראל במדבר לא היו רשאים לאכול בשר אלא מהקרבנות שבלבד, עד שבאו לארץ ישראל שם הותרו באכילת בשר.

גם לדורות אנו רואים שהאכילה תלויה בקביעות המקום, כמובא בגמרא ובפוסקים ששינוי מקום מחייב לברך מחדש (או"ח סי' קעח), וכן שאין אדם יכול להוציא את חברו בברכת האכילה אלא כשקבעו יחד מקום לאכילתם (שם סי' קסז טע"א).

את עומק הענין מבאר מהור"ג בדרך עבודה, כי הנה תכלית אכילת האדם היא כדי לברר את נצוצות הקדושה שבמאכל, אבל מאחר שבעת הביורור יורד האדם למקום שאינו מבורר כל צרכו כדי לברור כראוי, לכן נלחמים בו הקליפות אותם הוא בא להפריד מנצוצות הקדושה שהם ניקתם וחיותם, ועל כן בשעת האכילה עליו לאזור חיל לאכול בקדושה, ולהתרחק כפי יכלתו מתאות האכילה.

כדי לעמוד במלחמה זו צריך האדם את קדושת המקום, כלומר, גם בשעה שתתבלבל דעתו תמיד ידע שיש לו מקום קבוע אליו עליו לשוב, גם אם נסוג במלחמה צעד או שניים, תמיד עליו לשוב למקום מקלט קבוע.

מקום זה הוא עסק התורה, כח מיוחד יש לתורה הק' להיות בית מושב ומקלט בכל עת וצרה, גם בזמן שמוחו מבלבל מטרדות גשמיות או מירידה רוחנית - תהיה אשר תהיה, אם יש לו קביעות בתורה והוא חוזר אליה מובטח לו שיעמוד במלחמתו ואף יצא בה, לכן כל זמן שהאדם אינו קבוע במקום הקדושה - כלומר, לא קבע בדעתו מקום קבוע בקדושה אליו הוא הולך בכל

לשים לב לנקודת המולד

אזמרה הוא חידוש גדול של רביז"ל, והוא, שבשמיים רואים אותנו בתוך עולם חשוך, וממילא כל נקודה קטנה טובה שעושים לכבוד ה', מתנוצץ ומאיר מאוד למעלה, דווקא בגלל שמסביב חשוך.

מי שמחפש הצלחה בעולם הזה, אין לו כמעט מה לעשות עם העצה של 'אזמרה'. אך מי שמחפש לדעת עם הוא רחוק או קרוב לה', מי שמעניין אותו עם עשה נחת רוח לה' ועורר שמחה בעולמות העליונים, אזי 'אזמרה' היא עצת החיים. להרגיש תמיד קרובים לה' דווקא בגלל שאנו יודעים שאנו כה רחוקים, לכן, כל נקודה קטנה מאירה ומתנוצצת ועושה נחת רוח למעלה. והידיעה הזו מעוררת קשר חזק מאוד לה', בלי לטייח את הבעיות. דווקא נקודת ההתחדשות שיוצאים מחושך לאור, מעורר נחת רוח למעלה.

הנחת רוח של הש"ת מעם ישראל הוא דייקא נקודת ההתחדשות בו נער מחליט להפוך את התנועה שלו מתנועה של ירידה לתנועה של עלייה. ואף שהוא תנועה קלה ביותר, שעדיין אין ניכר רישומו כלל, תפקידו לחפש תמיד את נקודת המולד, לא לחכות שיבוא למצב שכולם רואים זאת.

החידוש שיש בשינוי תנועת הלבנה ממצאיאות של כלום, למציאות של הולדה קטנה, הוא הרבה הרבה יותר מהחילוק של ב' לחודש לט"ו לחודש, אף שמצד המראה החיצוני רואים הבדל גדול יותר מב' לט"ו, אז הלבנה היתה קטנה מאוד, ואילו בט"ו לחודש הלבנה במילואה, אך החילוק מ'כלום' ל'משהו', הוא הרבה יותר מאשר 'קצת' ל'הרבה', כי לפני כן לא היה כלום, ועתה נולד 'משהו'.

ועל כך מצווה אותנו התורה לחפש ולבקש את נקודת ה'משהו', ובאותו הרגע שמאן דהוא ראה את נקודת החילוק בו הנער התחיל תנועה של 'משהו' לכיוון של עלייה, יש לתופסה ולתעדה, ולזעוק 'מקודש מקודש' - לעשות מציאות גדול מזה. ולעשות סימנים על ההרים לספר לכל עם ישראל, שהנה נתקדש החודש.

כל קביעות המועדים והארצות מושפעים מאותה נקודת המולד ומהרעש הגדול שעושים סביב לאותה נקודה.

אין לך נער בעולם שאינו רוצה להשתנות לטובה. אלא שנבהל מהשינוי הגדול המצפים ממנו, ואומר לעצמו, עד שישירי לב שבאמת נעשה בי שינוי, יקח הרבה זמן, שאולי אזכה שיראו את השינוי, והתואר שלי יתהפך לבחור טוב, מתמיד, בעל מידות, עובד ה' וכו', וכך אינו מנסה אפילו להתחיל.

ועל כן צריך להשרות 'בטחון' גדול לבנים והתלמידים, דעו לכם: שמים לב לכל שינוי של כל אחד, כל תנועה קלה לטובה מאוד מאוד משמח אותנו, ויקר בעינינו יותר מסתם עלייה. כמה שאני מאמינים בזה באמת כך הנער ירגיש זאת.

זה לא תרגיל חינוכי כמו שעולם החינוך והפסיכולוגיה מנסה לגייס את עצת אזמרה אליה, לא ולא, זה באמת משפיע למעלה, וממילא באמת משפיע גם למטה בנשמות. הכל תלוי כמה אנו כמחנכים מאמינים בכל נקודה טובה.

♦ התורה הזמנית: בימים אלו החלו כלל ההולכים בתורות רביה"ק, בלימוד תורה רפ"ב 'אזמרה לאלוקי בעודי', שרביז"ל הזהיר מאוד ללכת עמה. מחמת חשיבותה של תורה זו, כאן ב'עלה לתרופה' הוקדשו מרבית המדורים לעסוק בעצת 'אזמרה'.

♦ ארגון 'מקור חכמה' מפרסם על מבצע מיוחד לבחורים ואברכים לסיום 'אמירת' הספה"ק ליקוטי מוהר"ן בחודש אלול עד יו"כ, בהגדרה מיוחדת על \$500 עבור כרטיס לאומן, מלבד ההגדרות הקבועות ללומדי הספה"ק במסלול של ג' חודשים. 023720970.

♦ תתחדש פנשר ועורכי: בעזשהי"ת, ביום ראשון זה, כ"ו במנחם-אב אחר תפילת מעריב, יתקיים כינוס אדיר ומיוחד במינו לכלל בחורי ברסלב לקראת פתיחת זמן אלול הבע"ט, ע"י ארגון 'בני הנעורים', בהשתתפות גדולי משפיעי חסידי ברסלב. כולל פאנל מחנכים מרתק על עבודת ה' במסגרת הישיבה, תכנית על התבודדות, ניגונים בצוותא, ועוד. המעמד יתקיים בהיכל ביהמ"ד הגדול 'אנשי הצדיק' חסידי ברסלב בית שמש.

♦ מזל טוב! רבבות אלפי ישראל יסיימו ביום שני את מסכת גיטין במסגרת הדרך היומי, אחר חודשי עמל התורה. ביום שלישי נחל כולנו בלימוד מסכת קידושין. יהודי!! נצל את ההזדמנות לקבוע עיתים לתורה עם כלל ישראל!

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: מסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

בן עזריה זכני והורני הדרך לזכות לזה פאמת,
שאזכה בכל עת אשר ירצו להתגבר עלי
ח"ו עצבות וקרה שחורה ויגון ואנחה ע"י
עוונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד, וירצו
להחליש את דעתי וקרשלי את ידי, פאלו
אפס תקוה ח"ו, שהעזרני ותושעני בחסדיך
הרבים והגדולים להתגבר עליהם בכל עז
ותעצומות, ולכלי לפל מדעתי בשום אפן
בעולם, רק להתחזק ולהתגבר בכל החזות
להפש ולעני ולבקש ולמצא בי זכות ונקדות
טובות שזכיתי לעשות מעודי עד היום הזה,
פי פאמת גם בעצם פתיחתנו ושפלתנו
זבעצם רבוי פגמנו, אף על פי כן חסדיך גבר
עלינו, וזכיתנו ברחמיך בכל עת לחטף בכל
פעם איזה מצות ומעשים טובים:

ליקוטי תפילות צ'

יהלום

וכל אחד מישראל איך:
שהוא, כל היותו וקיומו
מזה, וסוף פל סוף נשוב
בפניו להשי"ת על ידי זה:

דברי מוהר"ת על תורה אזמרה, עלים לתרופה רס"ג

צריך להזהר לחשוב מהרע, כי זהו בעצמו השינה, למצוא הריחוק שלו מה'.

אין זה 'סתם' עצה ורעיון בעלמא, לחזק את הנפש שלא יתיימש בראותו ריחוקו, אלא הוא הדרך בה צריך להתעורר מהשינה. שהרי כל התכלית של עבודת ה' היא להדבק בהשי"ת ולהיות קרוב אליו, ולכן מובן שהתעוררות לעבודת ה' לאחר נפילה היא דייקא על ידי שיחפש וימצא בעצמו נקודה טובה, לא בשביל שלא יתיימש אלא משום שבכך הוא מחדש באמת את הקשר שלו עם השי"ת לאחר הנפילה. כי בכל מצווה נעשה כעין חבל המקשר בינו להשי"ת, חבל כזה שלעולם אי אפשר לנתקו ולהפרידו, שכן "מצווה" הוא מלשון "צוותא", כי כל מצווה ומעשה טוב שעשה הוא אור אלוקי השוכן באדם.

ולא זו בלבד שעל ידי זה יחדש את הקשר, אלא גם מצד השי"ת כל התחדשות הקשר ומחילת העוונות נעשה על ידי החיפוש של האדם להאמין בנקודה טובה שלו.

וכי אין חשש שעל ידי 'נקודות טובות' אפשר להפסיק להתקדם, והרי צריך תמיד להתעורר לעבודת ה', לשאוף קדימה?

נדמה בעולם כאילו שהדרך להתעורר מהשינה ותרדימת החיים, היא בכך שהאדם ימצא בעצמו חסרונות.

האמת היא, שכמו שני חברים הרוצים להשלים ביניהם, צריכים מתחילה לעזור את הטוב של כל אחד כלפי השני, וכאשר יתחילו לשוחח אזי יוכלו להעלות את הבעיות והעולות שגורמו את הריחוק, אך אם יתחילו מתחילה להטיח האשמות אחד על חברו, ברור שהריחוק רק יגדל. כמו כן מגלה לנו רביז"ל שכל מחשבה של התעוררות לעבודת ה' החולפת במה, אם היא מחשבה של הסתכלות על הריחוק והפגמים, הרי לא רק שלא תביא תועלת אלא גם מחשבה זו בעצמה היא מגבירה את השינה והתרדמה. וכך כותב לנו מוהר"ת: "כשאדם רואה שהוא רחוק מהשי"ת זה בחינת שינה".

הרי לנו שאם מדברים כבר על התעוררות לעבודת ה'

הלכה פסוקה מאת הרב"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

דיני ממונות השכיחים לנוכחים

השמש', ושל לא תלין פעולת שכיר. ואם הוא תלמיד חכם, יש בזה גם 'חילול השם'. ולצערנו רבים טובים נשלים באיסורים האמורים מבלי שימת לב ולפעמים מתוך רשלנות גרידא, ומפאת קוצר המקום נציין כעת רק הידיעות הבסיסיות בלבד.

ג. 'באותו יום' שאמרונו, היינו שאם הסתיימה העבודה או השכירות 'ביום' - אזי מועד התשלום האחרון הוא עד השקיעה של אותו יום, ולפחות עד צאת הכוכבים. ואם הסתיימה 'בלילה', המועד האחרון הוא עד עלות השחר. וכשעבר זמן האמור, עוברים תיכף על הנ"ל, ואחרי זה בכל רגע שלא משלמים, "א שעוברים על איסור דרבנן של 'בל תשהה'".

ג. את התשלום צריך לתת בכסף או לפחות בצ'ק מזומן. אבל אין יוצאים ידי חובה כשמשלמים בדבר שאין נהוג לשלם.

ד. אכן יש כמה אופנים שאין עוברים על האיסורים האמורים, והיות וקצר המצע להשתרע כאן נעתיקם בקיצור נמרץ: אם אין הפועל או המשכיר תובע את שכרו בוודאות. אם אין לשוכר כסף ואי אפשר לו להשיג בשום אופן. אם סיכמו על מועד פרעון מאוחר.

ה. כל זה אמור אפילו כשהפועל או המשכיר הוא עשיר. וכן אין כל הבדל אם הוא קטן או קטנה [מצוי בייביסטר].

מאמר זה היה למראה עיני ולפי פסיקותיו של הגאון רבי צבי ברוורמן שליט"א

להשתמש בהם רק לפי המקובל והנהוג במקומות אלו.

ב. וכמו כן חייבים! לשמור על המקום והחפצים שלא ינזקו. ועל כן:

- חייבים ההורים לשמור על הקטנים שלא יזיקו את הרכוש.

- חייבים לשמור על כל הריהוט וחפצי הבית, בין אלו שיש רשות להשתמש בהם, שיהיה באופן שלא ייגרם להם שום נזק. ובין אלו שאין רשות להשתמש בהם, שהחובה להזהר ולהזהיר לא להשתמש בהם ולא לגרום להם נזק.

- אין לעשות 'מנגל' אלא רק במקום המיועד לכך.

- חייבים לנעול את הבית כשיוצאים מהבית.

- בסיום השעות במקום, יש להחזיר את המקום במצב נקי, לכבות מזגנים, ולהחזיר הכל לקדמותו.

ג. אם בכל זאת נוצרו נזקים - יש לעשות שאלת רב. ואין לסמוך שמיסתמא הבעל הבית מוחל על זה.

ביזמו נתן שכרו

א. כששוכרים פועל יהודי [כל מקצוע שהוא, או נהג וכדומה], ו"א שהוא הדין כששוכרים דירה או חדר או חפץ מיהודי - חייבים לתת לו את כל התשלום באותו יום! שהסתיימה העבודה או השכירות. ואם לא עשו כן עוברים על: מצוות עשה של 'ביזמו נתן שכרו', ועל איסור של 'לא תבוא עליו

ביטול הזמנת הסעה

במאמרנו הקודם בארנו מה דין כשהשוכר דירה או חדר לנופש והשוכר או המשכיר רוצים להתחרט, ועתה נבאר מה דין המזמין הסעה או מקום להסעה לקברי צדיקים או להבדיל לים וכדומה - הדין כך:

א. מי שהזמין את המקום או ההסעה - בדרך כלל אינו יכול לבטל את ההזמנה. ואם ביטלו, חייבים לשאול לרב כמה צריך לשלם על זה (כי כרגיל נעשו פעולות שנחשבים כקנין או התחלת השכירות, והיינו: שילמו כבר לנהג. הנהג כבר יצא ממקומו בכדי לאסוף את המזמין. הנהג או החברה הפסידו נוסע אחר במקומו. מפעיל ההסעות טרח עבורו בהזמנת הרכב וכדומה).

ב. הנהג או החברה שרוצים לבטל הנסיעה - אזי אם ביטול הנסיעה נחשב כ'דבר האבד' לנוסע, אינם יכולים לבטל. ואם ביטלו, חייבים לשאול לרב כמה צריך לפצות על זה.

ג. מי שהזמין מקום בקבוצה המתארגנת לנסוע או לשכור מקום וכדומה, וביטל את הזמנתו - אזי אם הוציאו כסף עבורו ולא הצליחו להשיג משהו אחר במקומו - חייב המזמין לשלם מלוא התשלום.

חיובי שמירה ונזקים בשכירות דירה או חדר

א. אפילו אם שילמו במיטב כספם לשכור את הדירה והחדר - מכל מקום מותר

צו לעבן א
חיים טובים
02-50-90-567